

LAT TE

JORI REIJULA

SA MU RAI

BAZAR

LAT TE

J O R I R E I J U L A

SA MU RAI

BAZAR

© Jori Rejjula ja Bazar Kustannus 2022
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-396-8

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

LUKU 1

Kuoleman kuristava ote ravisteli Jan-Petterin hereille. Hän ei pystynyt hengittämään. Jokin kova syvällä kurkunpään tietämällä tukki hengitystiet. Hänen oli saatava tukos yskäistyä ulos tai nielaistava se. Aikaa oli vain sekunteja, ja pelko tukehtumiskuolemasta lamaannutti. Jan-Petter yritti kammeta itsensä lähemmäs sängyn reunaan, samalla kun oksennusrefleksi sai hänet kakomaan voimallisesti. Tähänkö hänen elämänsä päättyisi? Veri tuntui pakkautuvan aivoihin. Hapenpuuteko johtaisi nyt ensin syvään tajuttomuustilaan? Oivaluksen luomasta lisäkauhusta kangistunut Jan-Petter tunsu paineen kasautuvan aivoihinsa. Pääkipu johtui luultavimmin paraikaa kuolevista aivosoluista. Todellisuudentaju oli jo hämärtyneessä. Jan-Petter rimpui lakanameressä kuin laivan kannelta myrskyssä pudonnut yksinäinen merikapteeni aallokossa. Oli vain hyväksyttävä vääjäämätön. Hän vietti kenties viimeistä hetkeään tässä elämässä, tässä todellisuuden tilassa.

”Hyvästi, julma elämä!” Jan-Petter pihisi, jännitti hauiksansa ja köhäisi vielä kerran niin voimakkaasti kuin keuhkoista lähti.

Yllättäen tappoväline irtosikin kurkunpään puristuksesta ja lennähti kauniissa kaarella sängyllä lainehtivan peiton

poimuihin. Jan-Petter veti kurkku koristen keuhkonsa täyteen ilmaa sydämen jyskyttäessä edelleen painevasaran lailla. Henkikululta oli ollut hiuskarvan varassa. Kukaan ei olisi pelastanut häntä, ellei hän olisi onnistunut punnertamaan kurkkuun valahtaneita purentakiskoja peitolle. Vai olisiko?

”Maija, tuu tänne!”

Kukaan ei vastannut. Jan-Petter järkyttyi entisestään – hänet oli jätetty ypöyksin. Jos elämän arpakuutiot olisivat pyörähtäneet toisin, hän olisi tukehtunut hitaasti kuoliaaksi, kuten lähes 90 suomalaista vuosittain. Tajunnanmenetystä edeltävät kaksi kolme minuuttia olisivat tuntuneet ikuisuudelta. Hapenpuutteesta johtuva aivovaurio olisi aiheuttanut hirvittäviä limbotila-kauhukohtauksia matkalla tuonelan portille. Tapauskovaisena hän olisi varmastikin joutunut helvetilliseen kiirastuleen kärventymään ja pahimmassa tapauksessa kuuntelemaan skientologi L. Ron Hubbardin huuhaa-teorioita maailman synnystä. Hän tunsu kylmän väristyksen ihollaan. Ja kuka olisi edes saapunut hänen hautajaisiinsa? Perhe ja ystävät varmaankin, mutta olisiko Maija vaivautunut paikalle?

Jo hieman rauhoittunut Jan-Petter siristi tuimasti silmiään kuolemalle, nosti keskisormensa pystyyn ja lausui mielessään: Jan-Petter 1 – viikatemies 0. Hän tiesi omaavansa kissamaiset vaistot. Ne olivat pelastaneet hänet lukuisista tukalista tilanteista. Tästäkin.

Tosimiehenä hän myös ymmärsi, ettei tuskantunteeseen saanut jäädä vellomaan, vaan oli ponnistettava takaisin nykyyhetkeen. Huolestunut katse hapuili turvaa makuuhuoneen

seinän *Baywatch*-julisteesta, jossa Dwayne *The Rock* Johnson pullisteli armottoman treenin hiomia hauksiaan. Adoniksen uskomaton fysiikka yhdistettynä vetovoimaiseen karismaan sai Jan-Petterin haukkomaan jälleen henkeään. Hän ihaili kehonrakentajan asemaa rantavahtien kiistattomana alfa-uroksena. Armoitetun machomiehen tahto oli laki, ja hänellä oli leegio fanaattisia palvojia. The Rock ei arastellut tehdä uskaliaita, jopa järkeä uhmaavia uravalintoja. Vapaapainuralta maailman tietoisuuteen ponnahtanut monilahjakkuus oli rohkeasti laajentanut repertuaariaan elokuvateollisuuden saralle. Nyt mies oli Hollywoodin parhaiten palkattuja näyttelijöitä, kivenkova roolimalli ja naistenmies. Jan-Petter ei voinut olla hymyilemättä. The Rock säteili kirkkaana ja kuumana aurinkona kylmässä ja pimeässä universumissa ja valaisi fanien elämää.

”No. Mitä asiaa?” kuului makuuhuoneen ovelta.

”Mitä asiaa? Meinasin just kuolla! Et saisi lähteä tuolla tavalla herättämättä!”

”Mä kävin vessassa, herranen aika!” Maija puuskahti, pudisteli päätään ja katsoi väsyneenä kuningatarsängyn reunalla riutuvaa miestä. ”Tiiätkö mitä? Mä lähden.”

”Lähdet? Minne? Etkä jää mun tueksi? Oikeesti?” Jiipee ampui sarjatulella. ”Aika itsekästä, sanoisin...”

”Kuule, mä oon ihan helvetin väsynyt sun naamaasi ja tähän kaikkeen.”

”Mihin?”

Maija siirsi tasapainoaan vasemmalta jalalta oikealle ja pudotti tiukasti rinnalle puristetut käsivartensa voipuneena alas – aivan kuin antautuen gravitaatiolle.

”Oot lapsellinen, pelaat liikaa, kaivat nenääsi ja onnistut pissamaan vessan suojarenkaalle, vaikka teet sen istuvaltasi. Et ikinä kokkaa mun kanssa etkä vie ulos syömään...”

”Vienhän.”

”Mäkkiä ei lasketa, urpo!” Maija perääntyi muutaman askeleen. ”Ja haiset hieltä.”

”Se on geneettistä! Sä tiedät sen!”

Maija pudisteli päätään, kääntyi ympäri ja suuntasi kohti eteistä.

”Käyttäisit edes sitä deodoranttia, jonka ostin sulle. Toisaalta ihan sama. Moido.”

”Mihin meet, kulta?”

”Pois.”

”Hei, Maija! Yks nopee kysymys. Monelta tulit kotiin viime yönä?”

”Mitä se sulle kuuluu?”

”Pliis.”

”En mä tiiä. Kahelta?”

”Eihän sulla ole ketään muuta?”

Maija kääntyi ovella, pyöräytti silmiään ja heilautti päänsä tarpeettoman dramaattisesti taaksepäin.

”Voi luoja. Olisit edes vähän enemmän kuin veljesi – kuin mies!”

Maija pamautti oven kiinni.

Perin pohjin järkyttynyt Jan-Petter hapuili yöpöydältä puhelimensa. Yhtenä tavallisena arkiaamuna oli tapahtunut paljon. Liian paljon. Hän lähetti äidille hätäntyneen Whatsapp-viestin, jossa kuvaili elämänsä hirveimmät viimeiset kymmenen

minuuttia. Terapeuttinen purkaantuminen jollekulle, jonka arvostelukykyyyn saattoi varmasti luottaa, helpotti oloa sen verran, että Jan-Petter pystyi jo ajattelemaan pukeutumista ja töihin lähtöä.

Jan-Petter tai Jiipee, kuten hänet ystäviensä keskuudessa tunnettiin, oli tunnollinen ja kiistattoman lahjakas diplomi-insinööri. Sydän ja kunnianhimo olivat kuljettaneet hänet puutarha-alalle. Kohta kolmekymppinen miehenalku oli puurtanut viime vuodet arvostetun Maa- ja elintarviketalouden tutkimuskeskuksen, MTT:n, tutkimusinsinöörinä. Työn sisältö koostui uusien puutarhatutkimushypoteesien testaamisesta, todentamisesta ja kehittämisestä. Työ toteutettiin joko laboratorio- tai virtuaaliolosuhteissa tai tilanteen vaatiessa myös todellisissa puutarhoissa. Kahdessa ensimmäisessä Jan-Petter koki olevansa kuin kala vedessä. Työasiat olivat siis tollallaan, ja hän tiesi ajavansa ohituskaistaa puutarhamaailman ehdottomaan eliittiin.

Vastuullinen työ oli toisaalta vaatinut kovia uhrauksia, kuten lähes 42 tunnin uuvuttavia työviikkoja. Määrä ei ehkä sävähdyttänyt yksityisen sektorin kaupparatsuja, mutta Jan-Petter työskentelikin julkisen sektorin rahoittamassa organisaatiossa, jossa kyseisiä tuntimääriä takovat yksilöt olivat sonneja. Lisäksi on otettava huomioon, että kun kaupparatsut kävivät kahvitauoillaan tyhjämpäiväistä keskustelua ylihinnoitelluista citymaastureistaan, Jiipee työskenteli koko päivän lounas- ja vessataukoja lukuun ottamatta katse monitoriin naulittuna. Työaika oli työaika, ja silloin hän pyrki puurtaamaan niin sanotusti niska limassa. Dwayne The Rock Johnsonin lailla hänkin ymmärsi, että kehittyäkseen ammatillisesti

oli tehtävä töitä, töitä ja ylitöitä. Tarpeettomaan sosiaaliseen kanssakäymiseen ei ollut aikaa. Oli kuitenkin elintärkeää huolehtia myös hyvinvoinnista ja pitää pitkällä aikavälillä työviikon keskiarvo työehdoissa suositellussa 37,5 tunnissa. Äitikin oli sanonut, ettei hänen pojastaan olisi kenellekään hyötyä burnoutin romuttamana miehenriekaleena.

Hampaita pestessään Jiipee kuuli Whatsapp-viestin ki-lahtavan puhelimeensa. Se oli äidiltä.

Poikakultani. Olen järkyttynyt aamun tapahtumista. Sinun pitää heti tehdä jotain hammaskiskoillesi. Ja jos Maija vielä kiusaa sinua, pidän hänelle puhuttelun. Pus pus! Rakastan sinua.

Jiipee rakasti Ilona-äitiään ja Calle-isäänsä. He halusivat parhaansa mukaan tukea kuopustaan kovassa ja kylmässä maailmassa. Heitä voisi helposti pitää helikopterivanhempina, sillä he olivat pyyteettömiä, energisiä ja halusivat aina parasta mussukalleen. Jiipee oli jo nuorena poikana ymmärtänyt yskän ja antanut heidän auttaa elämänsä käännekohtissa. Päätös oli ollut täysin hänen omansa – ei kenenkään muun. Symbioosi oli hyödyttänyt molempia osapuolia. Vanhemmat olivat tunteneet osallistuvansa lapsensa elämään ja Jiipee oli päässyt pahemmin vaurioitumatta jyrkimpien elämänrotkojen yli.

Jiipee oli herättänyt harkitsevalla olemuksellaan jo pikkulapsena läheisissään tunnetiloja, jotka hän oli tulkinnut hiljaiseksi kunnioitukseksi. Hänellä oli nimittäin ollut tapana tuijottaa pehmeän kotisohvan pohjalta katon vaaleita raspikuvioita ja ratkoa mielessään maailman kompleksisia pulmia. Raspikuviot olivat muodostaneet ongelmakokonaisuuksien vyyhdin. Ensisilmäyksellä oli näyttänyt, että niitä oli ollut

liikaa, ylitsetulviva röykkiö. Mutta kun niihin oli tarttunut harkiten, yhteen kuvioon kerrallaan, pulmavyyhti alkoi pikkuhiljaa avautua ja siitä oli voinut hahmottaa universaaleja johdonmukaisuuksia. Aistien saavuttamattomassa ulottuvuudessa hänen eteensä oli avautunut hypoteeseja ja mahdollisuuksia. Ei pelkoja eikä rajoituksia. Hän oli ollut omien ajatustensa herra, mikä oli ollut samanaikaisesti rauhoittavaa ja vapauttavaa.

Opettajaäiti oli aina ymmärtänyt maailmasta ajoittain pois sulkeutuvaa poikaansa ja pitänyt tätä lahjakkuutena, jolla oli piileviä kykyjä. Äidin mukaan kuopus oli hänen oma pieni taivaanrannanmaalarinsa, mutta sisimmissään äiti uskoi pojan vielä jonain päivänä saavuttavan suuruuksia. Se oli tähtiin ja geeniperimään kirjoitettu. Ja täytyihän niin olla, sillä äiti jaksoi yhä – vuosikymmeniä myöhemminkin – muistuttaa asiasta. Isä sen sijaan saattoi nähdä kuopuksessaan autistisiakin piirteitä, mutta hienotunteisena luonteena antoi hyväksyntänsä lämpimällä hymyllä ja taputuksella selkään. Koti oli aina ollut pehmeä ja lämmin turvasatama, jossa Jiipee oli saanut olla aidosti oma itsensä. Muut lapset olivat kutsuneet isoon villapipoon verhoutunutta outolintua Sirius-pojaksi ja väittäneet, että hän vastaanotti signaaleja ulkoavaruudesta. Kiusaaminen oli tehnyt kipeää, ja Jiipee olikin luikkinut naama punaisena pois ilkeiden katseiden tieltä. Hän oli aina kuitenkin sisimmässään tiennyt, ettei hänessä oikeasti ollut mitään rakenteellista vikaa, mutta ajan myötä pilkka oli nakertanut itsetuntoa ja saanut hänet käpertymään yhä tiiviimmin kuoreensa.

Vuosien saatossa vauvanpulleasta ja omissa maailmoissaan haaveilevasta pienokaisesta oli useimpien yllätykseksi varttunut teräväpäinen, salonkikelpoinen ja miltei urheilullinen nuorimies. Vatsalla oli jopa hetkellisesti komeillut niin sanottu fourpack, neljä kaunista aaltomaista lihaspoimua virheettömässä rivissä. Ylpeä teekkari olikin luonnollisesti kulkenut aina tilaisuuden tullen paidatta. Vaikka fourpack oli nykyisin enää haalea muisto menneisyydestä, se silti eheytti ajoittain koetukselle joutuvaa itseluottamusta.

Jiipee herätti yhä huomiota maineikkaassa Matinkylän Salibandy Klubi Ry:n edustusjoukkueessa. Kolmannen ketjun laitahyökkääjän paikka ei ollut mikään vitsi vaan haviteltu meriitti, jonka hän oli ansainnut pitkäjänteisellä puurtamisella ja tekemällä kovia, kipeitäkin uhrauksia. Treenejä oli kertynyt nuoruudessa niin paljon, että useita idyllisiä elokuvaltoja oman perheen parissa oli jäänyt väliin. Hävittyjen pelien jälkeen valmentaja oli saattanut kiroilla joukkueelle niin vihasesti, että herkkä varhaisteini oli itkenyt vielä kotiin päästyäänkin. Mutta mikä pahinta, rakas 24-tuumainen Intel Pentium PC oli jäänyt liian monesti vaille hänen huomioitaan. Tästä Jiipee oli vieläkin harmissaan.

Jiipee oli joukkueessa yhä korvaamaton lenkki ja pukuhuoneen kiistaton hengenluoja. Vaikka hänen fyysiset lahjansa olivatkin ykkösketjun vähemmän intellektuellien tähtipelaajien silmissä rajalliset, olivat hänen hyväntuulisuutensa, venymiskykynsä ja strategiaosaamisensa omaa luokkaansa. Yhtenä vuonna hän oli jopa voittanut havitellun Hakametsän junioriturnauksen B-sarjan tsemppari-palkinnon.

Jiipee tiesi, ettei todellakaan ollut mikään tavanomainen kaduntallaaja. Hän oli väsymättä harjoittanut urheilu-uran ja kotiläksyjen vastapainoksi tietokonepelaamista. Pelisessiot olivat jatkuneet jopa aamutunneille saakka. Rajallisen ymmärryksensä vuoksi Jiipeen vanhemmat olivat tehneet parhaansa kannustaakseen häntä tarttumaan muihin harrastuksiin. Kouluun lähtiessään hän oli ollut usein tavallistakin poissaolevampi pelaamisesta aiheutuneen kroonistuneen univajeen vuoksi. Aamupäivät hän oli kyennyt vain nuokkumaan takarivissä pää pulpetissa tai jahtaamaan Tetris-ennätystä graafisella taskulaskimellaan. Tai ainakin näin ahdasmielinen biologianopettaja oli ilkeyksissään vanhemmille väittänyt. Tietokonepelaamista oli tämän seurauksena julkisesti rajoitettu. Ja vaikka Jiipee olikin urhoollisesti jatkanut harjoituksiaan aikuisikään saakka, haave ammattilaisen urasta uuden, jännittävän e-urheilun maailmassa oli jäänyt toteutumatta. Hän oli tiennyt, että hänen olisi pitänyt kyetä rakentamaan jo nuorena erilaisten haastavien harjoitteiden avulla saumaton hienomotorinen hermopohja, kuten lajin mestarit olivat tehneet. Ja vaikka hän olisikin taistellut tiensä esteiden läpi, e-urheilussa huipulla pysymisen aikaikkuna oli kapea kuin Jennifer Lopezin treenattu vyötärö. Lisäksi e-urheilun megatähtiä vaanivat todelliset vaarat: oikean ranteen jännetuppitulehdus, niskareuma, kausiluonteiset migreenit ja kofeiinirytmihäiriöt. Myös uudet, pelottavat millenniaalien kansantaudit, kuten ylipaino ja kakkostyyppin diabetes, kaatoivat taukoamatta alan ammattilaisia. Takaiskut olivat suis-taneet monet huippulupaukset sensaatiomaisesti alkaneelta ammattilaisuralta äidin kellarin tai autotallin rahattomiksi

vangeiksi. Kaiken huipuksi psykologinen kuorma oli lamaanuttava, sillä jokainen vapaapäivä harjoittelusta oli kehityksessä askel taaksepäin. Lisäksi itsensä maailman tietoisuuteen läpilyöneitä esikuvia jumaloi tukahduttava nuorisoparvi. Jokaista eetteriin lauottua sanaa analysoitiin mediassa mikroskoopilla, ja jokaista hävityn pelin jälkeistä tiuskaisua seurasi julkinen lynkkaus internetin keskustelupalstoilla.

Vaikka elämän realiteetit olivat kammenneet Jan-Petteriä ja hänen alter egoaan, #yolosniperia, eroon toisistaan kuin uppoava Titanic Leonardo DiCapriota ja Kate Winsletia, hän tiesi, että hänellä olisi yhä kosolti annettavaa alalle. Vaikka hän olikin joutunut jättämään vanhempien omakotitalon yläkerran pelialttarinsa aivan liian varhain – 20-vuotiaana kauriinpoikasena – ja hänet oli lähetetty maailmalle tietnaamaan elantonsa manuaalityöllä, oli portaali virtuaali-maailmaan pysynyt avoinna. #yolosniperia pidettiin edelleen pahamaineisena *Counter-Strike*-virtuoosina – pelottomana, arvaamattomana, alati nälkäisenä vaanijana. Sellaisena, joka hiipi Teukka Salaman lailla vähäeleisesti saalistusapajille, jännitti oikean ranteen lukkoon ja laukaisi, samalla kun toikaisi mielessään *osu nyt* – ja onnistuttuaan kumartui nautinnollisesti hymyillen etukenoiseen tuuletukseen euforian aaltojen pyyhkiessä tärisevän vartalon läpi.

Virtuaalimaailmassa kiehtovinta oli fantasia ja vapaus – toisin sanoen se, etteivät luonnon lait pätenee. *World of Warcraftin* vaarallisilla taistelutantereilla soturiystävät kykenivät oikea-aikaisilla loitsuilla herättämään menehtyneen sotatoverinsa henkiin, takaisin elävien kirjoihin. *Doomissa* haavoittuneet kykenivät parantamaan kivilattialle heitetyn

medikitin avulla haavansa silmänräpäyksessä. Tosielämän koulukiusaajat eivät voineet tönäistä #yolosniperia tieltään pelkällä raa'alla voimalla. Älykkyys ja juonikkuus olivat bitti-maailmassa haviteltuja ominaisuuksia. Niiden avulla #yolosniperin kaltaiset testosteronirajoitteiset strategit kykenivät kaappaamaan kylien kauneimmat neidot ja nousemaan valtakunnan alfauroksiksi. Virtuaalimaailmassa #yolosniper oli The Rock – komea ja vapaa, epäröimättä haaveitaan toteuttava pelimies. Hän hankki magneetin lailla ystäviä ja osoitautui vakavaksi ongelmaksi kelle tahansa, joka piti häntä itsestäänselvyytenä.

Pelaaminen vei #yolosniperin transsendenssiin – nirvanan kaltaiseen olotilaan. Syketaso laski lähes unenomaiselle tasolle, ja mielen valtasi kaiken kattava kirkkaus. Kokemus ei ollut uskonnollinen, mutta eittämättä ylikuonnollinen. Ilmiön saattoi ymmärtää vain toinen e-urheilun virtuoosi.

Jan-Petter oli kyltymätön keittiöpsykologi. Vaikkei hänellä ollut varsinaista tutkintoa alalta, hän piti itseään taidokkaana ihmismielen tulkkina. Intensiivinen ajatustyö oli nuoruudessa ollut hänen selviytymismekanisminsa. Itsetutkiskelu oli ajan mittaan kehittynyt tuntikausien intohimoisiksi itse-reflektiosessioiksi, joihin Jiipee yhä antaumuksella heittäytyi. Nämä olivat lisänneet itsetuntemusta ja oman egon hallintaa. Hän oli riemukseen oivaltanut olevansa moniulotteinen ja -vivahteinen yksilö. Siinä missä valtaosa kollegoista oli keskittynyt yksinomaan matemaattisten haasteiden ratkaisemiseen, hänellä oli kykyjä monimutkaiseen ajatustyöhön ja sosiodynaamisiin humaanispekulointeihin. Vaativat debatit

parisuhteen painekattilassa olivat kehittäneet hänestä FBI:n profiloijien veroisen kommunikoijan ja toisten toiveiden ennakoijan.

Viime aikoina takaraivoon oli kuitenkin hiipinyt epä-mukava tunne. Hän oli selvittänyt sen juurisyytä itsereflektio-sessioin. Oli paljastunut, että kyse oli ollut pelosta. Maijan aloitettua muutama kuukausi sitten opiskelut ammattikorkeakoulussa parisuhde oli dramaattisesti muuttunut. Tulevan aviopuolison käytöksestä oli huokunut poissaolevuus – Maija oli suorastaan vältellyt kihlattuun ja pyrkinyt pysyttelemään omilla oloissaan. Päivä päivältä epävarmemmaksi ja läheisriippuvaisemmaksi haurastuva Jiipee oli aistinut muutoksen muttei poikkeuksellisesti ollut halunnut myöntää totuutta itselleen.

Emotionaalisesti ajan hermolla pysyttelevä keittiöpsykologi oli jo kuukausi sitten järjestänyt proaktiivisen hätäpalaverin toivoessaan olevansa väärässä. Läheisimmistä ystävistä koostunut uskottujen piiri oli osoittanut myötätuntoa ja tsemppiä. Mutta kuten Jiipee oli pelännyt, ystävät olivat langettaneet ilmoille epäilyksen varjon siitä, että kihlatut saattoivat olla yksinkertaisesti liian erilaiset. Viisi vuotta Jiipeetä nuorempi Maija oli cool eikä alkuunkaan akateemisesti orientoitunut. Asteikolla yhdestä kymmeneen hän saisi arvosanakseen ainakin kahdeksan ja puoli. Jiipee sen sijaan oli epäcool, ennenaikaisesti ikääntyvä tiedemies, asteikolla korkeintaan seiskan tai todennäköisemmin kutosen arvoinen. Hän oli ollut luonnollisesti pöyristynyt ystäviensä virheellisestä näkemyksestä ja päättänyt palaverin raivokohtaukseen. Itseen ystäviksi kutsuvien pahanilmanlintujen lähdettyä herkkä

keittiöpsykologi oli syöksynyt neuroottisen itsetutkiskelun kierteeseen.

Aikansa siinä pyöriskelyään hän oli saanut koottua ajatuksensa ja prosessoinut loppuanalyysin päässään: Mahdollisten parisuhdeongelmien korjaamiseksi Jiipeen olisi panostettava toden teolla ulkonäköön. Jiipee ei yleensä välittänyt muodista. Hän koki olevansa trendikäs, mutta ystävät olivat harmillisen usein asiasta eri mieltä. Heidän mukaansa hän pukeutui kuin *perus Otaniemen rännitukka-säbäinsinööri*. Jiipee ei loukkaantunut termistä, mutta tapa, jolla se ilmaistiin, aiheutti puristavan olon rintakehään. Oli miten oli, hän oli esteettisestä näkökulmasta tarkasteltuna tyytyväinen itseensä ja omasta mielestään isoäitiä lainaten *salskea nuorimies*. Tyylikkääät urheiluvetimet yhdistettynä urheilulliseen päivärytmiin voisivat saada Maijan lämpiämään kihlatulleen. Jiipee olikin hankkinut Intersportin poistomyynnistä tummansinisen, ihonmyötäisen Asicsin tuulipuvun ja saalistanut syksyn alennusmyynneistä puoleen hintaan syksynpunaiset Niken lenkkitossut, jotka sopivat täydellisesti yhteen yritysvierailulta saadun kirkkaanpunaisen tuubihuiivin kanssa. Jos Jiipee pelaisi korttinsa oikein, Maija saattaisi huomioda pihaniityllä pakaroitaan jännittelevän sporttisen uroksensa uudessa valossa. Tämä puolestaan synnyttäisi intohimon vastustamattoman magneettisen vetovoiman. Kenties se riittäisi, ja he voisivat yhä jatkaa elämäänsä normaaliin malliin.

Jiipee oli seurustellut kihlattunsa kanssa likipitään kaksi vuotta ja tätä ennen niin ikään Maija-nimisen henkilön kanssa samanmittaisen ajanjakson. Maija ykkösen kohdalla Jiipee

oli vaihtanut maisemaa uskoessaan ruohon olevan vihreämpää aidan toisella puolella. Hän oli tuolloin pitänyt itseään nuorena villivarsana, jonka tuli kirmata sydämensä kyllyydestä koko niityn kaistanleveydellä. Aidat eivät saaneet rajoittaa laukkaa, sillä tuolla vauhdilla kiidettiin vain kerran elämässä ja siitä piti saada nauttia. Kuten myös hevospakaroita ihailevien tammojen huomiosta. Kuka tietää, oliko villi-orihin ratkaisu ollut oikea. Nuorena oli kuitenkin vitsa väännettävä, virheitä tärkeää tehdä ja oppia niistä. Oli vaikea sanoa, kuinka paljon aikaisempaa viisaammaksi Jiipee virheitä tekemällä varttui, mutta ainakin niitä tuli tehtyä – melkoinen määrä.

Maija numero kaksi oli nimeään, sukupuoltaan ja vaa-leaa hiustensa väriä lukuun ottamatta Maija numero yhden täydellinen vastakohta. Maija numero yksi oli ollut iloluontoinen ja kaoottisen luottavainen ja Maija numero kaksi alakuloinen, epäilevä ja ajoittain takertuva, vaikka Jiipee oli jo selvästi ollut luotettavampi avomies kuin aikaisemmassa suhteessaan. Kumpikaan neito ei ollut kuitenkaan tuntunut täysosumalta. Tästäkin huolimatta hän oli vakaasti päättänyt saada Maija numero kahden kohdalla parisuhteen toimimaan hinnalla millä hyvänsä. Vaikka yhteiselo kärsikin ilottomuudesta ja jatkuvasta riitelystä eikä millään mittarilla yltänyt kiitettävään arvosanaan, oli Jiipee varma siitä, että he kuuluivat ikuisesti yhteen. Hän ei pitänyt itseään narsistina eikä kärsinyt käsityksensä mukaan jumalkompleksistakaan vaan uskoi olevansa emotionaalisesti riittävän älykäs ja kyvykäs pystyäkseen korjaamaan rikkinäisen parisuhteen. Ehkä juuri ajoittain pinnalle pullahtava

neuroottinen perfektionismi oli syy, miksi Maijasta irti päättäminen tuntui mahdottomalta.

Sydän ei enää kestänyt kohtuuttomaksi yltynyttä tunneryöppyä. Silmäkulmasta poskelle vierähtänyt kyynel mursi lopulta padon, jota Jiipee oli urheasti pidätellyt sisällään. Raivoisa itkumyrsky vyöryi lohduttomasti kuin ylipopulaation ohjaama, tarpeettomaksi jäänyt sopuliparvi jyrkänteeltä rotkoon. Murtunut mies ymmärsi, että suhde Maija numero kahden kanssa olisi peruuttamattomasti ohi. Vaikka tuomio-kirkko olikin jo varattu ja vaniljanvalkoinen häämekko ostettu, oli peli todellisuudessa jo menetetty. Maija oli vetäytynyt hänen elämästään kuin hiusraja Hjallis Harkimon otsalta.

Millaista on olla mies nykymaailmassa? Lattesamurailla on vastaus lähes valmiina.

Helvetti sentään, mitähän Dwayne "The Rock" Johnson nyt tekisi? Kiperissä paikoissa Jiipee löytää vastauksen yllättävän usein Baywatchista. Ja vaikka Jiipee tunteekin testosteronirajoitteisuutta The Rockin rinnalla, virtuaali-maailmassa myös hän on alfauros, #yolosniper, jonka syliin lankeavat kauneimmat neidot. Reaalimaailmassa tämä puutarha-alalla työskentelevä diplomi-insinööri sen sijaan lankeaa parisuhteisiin Maija-nimisten neitojen kanssa, eikä niissä käy hyvin.

Kun suhde Maija-kakkoseen on ohi, kaverit raahaavat apean Jiipeen huuruiselle reissulle susirajan taakse. Kuopion yössä Jiipee kohtaa Pamela Andersonin näköisen mysteeridaamin koboltinsinisen katseen. Sinisilmä esittäytyy Raijaksi, ja Jiipee huomaa tuntevansa maltillista intohimoa savolaiskaunotarta kohtaan. Mutta Raijassa ei ole mitään maltillista.

Jori Reijulan *Lattesamura* aloittaa humoristisen romaanitrilogian ja hervottoman rehellisen tilanneanalyysin nykypäivän kolmekymppisten latteurosten elämästä.

ISBN 978-952-376-396-8

84.2

www.bazarkustannus.fi